

โครงการกิจกรรมการเชื่อมโยง
งานวิจัยกับภาคนโยบาย

ปีที่ 1 ฉบับที่ 6 เดือนพฤศจิกายน 2553

Bulletin

TRF Policy

สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.)

ISSN 1906-943X

มาเลเซีย :

เศรษฐกิจ ความมั่นคง และภัยต่อประเทศไทย

Contents

TRF News 4

การสังเคราะห์องค์ความรู้
การกระจายอำนาจและ
การปกครองตนเองของท้องถิ่น

TRF Forum 6

เวที สกว. (TRF FORUM)

TRF Policy Research Update! 8

Editor's Note บรรณาธิการแถลง

ในช่วง 4 - 5 ปีที่ผ่านมา สกว. ได้ให้การสนับสนุนโครงการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับมาเลเซีย ในมิติด้านเศรษฐกิจ การเมือง สังคม วัฒนธรรม และศาสนา เหตุผลก็คือ สกว. มองว่าสังคมมาเลเซียมีหลายอย่างที่เราสามารถเรียนรู้ และนำประสบการณ์ด้านต่างๆ มาปรับใช้ โดยเฉพาะกับการพัฒนาสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ซึ่งมีลักษณะทางสังคมหลายอย่างที่คล้ายกับมาเลเซีย โครงการวิจัยสองโครงการที่นำมาสรุปไว้ในจดหมายข่าวฉบับนี้ เป็นงานวิจัยที่ดำเนินการภายใต้กรอบคิดดังกล่าว โครงการแรก เป็นงานวิจัยเรื่อง การบริหารจัดการทรัพยากรสาธารณสุขประเภชสมุนไพรตามหลักศาสนาอิสลาม (วากัฟ) ในประเทศมาเลเซีย ส่วนโครงการที่สอง เป็นเรื่องความเคลื่อนไหวทางการเมืองขององค์กร SUARAM ในการต่อต้านกฎหมายความมั่นคงภายในของมาเลเซีย (ค.ศ. 1989 - 2009) ซึ่งผลการวิจัยจากโครงการทั้งสองนี้ ได้ถูกนำเสนอในการประชุมเวที สกว. (TRF Forum) เมื่อวันที่ 22 พฤศจิกายน 2553 ที่ผ่านมา

ประเด็นวิจัยอีกส่วนหนึ่งที่ สกว. ให้ความสำคัญเป็นอย่างมากคือประเด็นเรื่อง การกระจายอำนาจ ซึ่งที่ผ่านมาได้มีการดำเนินโครงการวิจัยแล้วหลายโครงการ และนักวิจัยหลักในโครงการเหล่านั้นได้สังเคราะห์องค์ความรู้จากการวิจัยทั้งหมดที่ผ่านมา ซึ่งจดหมายข่าวฉบับนี้ขอหยิบยกมาแนะนำให้ท่านผู้อ่านได้รับทราบ

โครงการกิจกรรมการเชื่อมโยงงานวิจัยกับภาคนโยบาย สกว. หวังเป็นอย่างยิ่งว่า ท่านผู้อ่านจะได้รับข้อมูลอันเป็นประโยชน์จากสิ่งที่เราได้นำเสนอในจดหมายข่าวฉบับนี้ และหากท่านมีข้อเสนอแนะใดๆ ที่ต้องการให้เราปรับปรุง ท่านสามารถเสนอความเห็น/ข้อเสนอแนะของท่านมาที่โครงการฯ ได้โดยตรง

บรรณาธิการ

เวทีสภา TRF FORUM

เมื่อวันที่ 22 พฤศจิกายน 2553 ที่ผ่านมา โครงการกิจกรรมการเชื่อมโยงงานวิจัยกับภาคนโยบาย สทว. ได้จัดการประชุมเวที สทว. (TRF Forum) ครั้งที่ 16 ขึ้นภายใต้หัวข้อ “มาเลเซีย: เศรษฐกิจ ความมั่นคง และภัยต่อประเทศไทย” โดยมีนักวิจัยสองท่านได้มานำเสนอข้อค้นพบจากงานวิจัยที่ดำเนินการเสร็จสิ้นแล้ว ได้แก่ อาจารย์บะห์รอดดิน บินยูซี จากมหาวิทยาลัยอิสลามยะลา ซึ่งได้นำเสนอผลงานเรื่อง การบริหารจัดการทรัพย์สินสาธารณะประโยชน์ตามหลักศาสนาอิสลาม (วาแกฟ) ในประเทศมาเลเซีย: กรณีศึกษาการทำงานของสำนักงานศาสนาอิสลามและขนบธรรมเนียมมลายู ส่วนท่านที่สองคือ อาจารย์ยอภิชชชฎ กาญจนดิษฐ จากมหาวิทยาลัยกัตติณ ซึ่งได้นำเสนอข้อค้นพบจากงานวิจัยเรื่อง ความเคลื่อนไหวทางการเมืองขององค์กร SUARAM ในการต่อต้านกฎหมายความมั่นคงภายในของมาเลเซีย (ค.ศ. 1989 - 2009) การนำเสนอของนักวิจัยทั้งสองท่านมีประเด็นสำคัญที่พอจะสรุปได้ ดังต่อไปนี้

1. การบริหารจัดการทรัพย์สินสาธารณะประโยชน์ตามหลักศาสนาอิสลาม (วาแกฟ) ในประเทศมาเลเซีย: กรณีศึกษาการทำงานของสำนักงานศาสนาอิสลามและขนบธรรมเนียมมลายู

- ทรัพย์สินวากัฟ เป็นทรัพย์สินที่เกิดขึ้นจากการบริจาคตามแนวทางของศาสนาอิสลาม ซึ่งเชื่อว่า การทำวากัฟเป็นการทำความดีที่ยิ่งใหญ่ โดยเมื่อผู้บริจาคเสียชีวิตไป ทรัพย์สินเหล่านั้นจะส่งผลประโยชน์ที่ยิ่งใหญ่แก่เขา
- ประเทศมาเลเซียมีทรัพย์สินวากัฟอยู่เป็นจำนวนมาก แต่ทรัพย์สินเหล่านั้นบางอย่างยังไม่ได้ได้รับการพัฒนาอย่างเหมาะสม (เช่น ที่ดินบริจาคที่รกร้างว่างเปล่า ที่ดินของมัสยิดที่ไม่ได้ใช้ประโยชน์ เป็นต้น) เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดกับสังคมมุสลิม ด้วยเหตุนี้ รัฐบาลมาเลเซียจึงได้ออกกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมดูแลและการจัดการทรัพย์สินวากัฟ โดยมีสถาบันที่ทำหน้าที่ดูแลและจัดการทรัพย์สินดังกล่าวทั้งในระดับชาติ (คือ สถาบัน JAWHAR) และในระดับรัฐ (คือ สำนักงานศาสนาอิสลามแห่งรัฐ) สถาบันทั้งสองจะทำหน้าที่ประสานกันในการบริหารจัดการทรัพย์สินวากัฟ เพื่อให้ทรัพย์สินเหล่านั้นเกิดประโยชน์แก่สังคมมุสลิม เช่น การสร้างมัสยิดและอาคารเรียน การบริหารกิจการศาสนา การให้ทุนการศึกษา การช่วยเหลือบรรเทาทุกข์ เป็นต้น ตลอดจนการบริหารจัดการให้ทรัพย์สินเกิดดอกผลเพื่อนำรายได้จากทรัพย์สินดังกล่าวมาใช้ในกิจกรรมสาธารณประโยชน์ ดังนั้น อาจกล่าวได้ว่า แนวคิดเรื่องทรัพย์สิน “วากัฟ” เป็นแนวคิดในการระดมทรัพยากรที่มีอยู่ในท้องถิ่นเพื่อนำมาใช้ให้เกิดการพัฒนาแก่ท้องถิ่นเองและแก่สังคมมุสลิมโดยรวม

อ่านต่อหน้า 6 >>

TRF POLICY RESEARCH Update!

งานวิจัยเชิงนโยบายที่อยากจะนำเสนอในจดหมายข่าวฉบับนี้ เป็นงานวิจัย 2 ชิ้นที่ศึกษาเปรียบเทียบศักยภาพทางเศรษฐกิจ และการเตรียมบุคลากรเข้าสู่ภาคแรงงานของไทยกับเวียดนาม โดยในช่วงหนึ่งทศวรรษที่ผ่านมา หลายฝ่ายมองว่าเวียดนามกำลังเติบโตอย่างก้าวกระโดดและกำลังกลายเป็นคู่แข่งทางเศรษฐกิจที่สำคัญของไทย ด้วยเหตุนี้ การศึกษาเชิงเปรียบเทียบศักยภาพด้านต่างๆ ของไทยกับเวียดนามจึงมีความสำคัญมากในเชิงนโยบาย เนื่องจากจะทำให้ทราบได้ว่าเวียดนามมีการพัฒนารวดเร็วเพียงใดเมื่อเทียบกับไทย และไทยควรปรับตัวอย่างไรเพื่อรักษาและเพิ่มระดับความสามารถทางการแข่งขันของตนเอง ซึ่งแนวคิดนี้เป็นที่มาของโครงการวิจัยของ สทว. ซึ่งเน้นเปรียบเทียบศักยภาพไทย-เวียดนามในด้านต่างๆ ซึ่งในฉบับนี้ขอแนะนำงานวิจัย 2 เรื่อง

อ่านต่อหน้า 8 >>

การสังเคราะห์องค์ความรู้ การกระจายอำนาจและ การปกครองตนเองของท้องถิ่น

เมื่อวันที่ 17 พฤศจิกายน 2553 ที่ผ่านมา ฝ่ายชุมชนและสังคม (ฝ่าย 4) สกว. ได้จัดการประชุมเพื่อสังเคราะห์องค์ความรู้การกระจายอำนาจ และการปกครองตนเองของท้องถิ่นที่โรงแรมเจ้าพระยาปาร์ค โดยผู้เข้าร่วมประชุมส่วนใหญ่เป็นนักวิจัยหลัก ในชุดโครงการกระจายอำนาจการคลัง (กอค.) และโครงการการเพิ่มขีดความสามารถในการบริหารจัดการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (พชบ.) ซึ่งทั้งสองชุดโครงการนี้ ปัจจุบันอยู่ภายใต้การดูแลของ ศูนย์ส่งเสริมและประสานงานการวิจัย เพื่อการปกครองตนเองของท้องถิ่น (สปวท.) ในการประชุมมีการนำเสนอผลการสังเคราะห์องค์ความรู้จากสองส่วน คือ ส่วนที่เป็นองค์ความรู้เกี่ยวกับการกระจายอำนาจการคลัง ซึ่งเป็นผลจากการทำวิจัย ภายใต้ชุดโครงการ กอค. และส่วนที่เป็นองค์ความรู้เกี่ยวกับการเพิ่มขีดความสามารถในการบริหารจัดการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งได้มาจากชุดโครงการ พชบ.

1. องค์ความรู้ที่ได้จากโครงการ กอค.

การสังเคราะห์องค์ความรู้ที่ได้จากโครงการ กอค. มีการอภิปรายใน 4 ส่วนหลักๆ คือ เหตุผลและความจำเป็นในการกระจายอำนาจ รายได้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) รายจ่ายของอปท. และดุลการคลังของ อปท. ในส่วนที่เป็นเหตุผลและความจำเป็นในการกระจายอำนาจนั้น ส่วนมากจะพูดถึงเงื่อนไขโดยทั่วไปที่ทำให้เกิดการกระจายอำนาจ เช่น การลดการรวมศูนย์อำนาจเพื่อตอบสนองความต้องการของประชาชน

ได้ตรงจุดและทันเวลาที่ การกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้ประชาธิปไตยในระดับรากหญ้า เป็นต้น

ในส่วนของรายจ่ายของ อปท. นั้น มีการกล่าวถึงปัญหาเกี่ยวกับรายได้ของ อปท. ในปัจจุบันที่สำคัญคือ (1) การกำหนดอำนาจในการจัดเก็บภาษีและรายได้ของ อปท. ที่ยังไม่เป็นระบบ ขาดหลักการ ซึ่งก่อให้เกิดปัญหาในทางปฏิบัติอย่างมาก (2) ความแตกต่าง/เหลื่อมล้ำของความสามารถในการเสียภาษีของแต่ละท้องถิ่น (3) การจัดสรรเงินภาษีให้ อปท. ซึ่งปัจจุบันยังถูกกำหนดโดยอำนาจต่อรองทางการเมือง มากกว่าหลักเกณฑ์

ในเรื่องของประสิทธิภาพและความเหมาะสม และ (4) การขาดอิสระของ อปท. ในการตัดสินใจใช้จ่ายงบประมาณ เนื่องจากเงินที่ได้รับส่วนมากยังเป็นเงินอุดหนุนเฉพาะกิจและเงินถ่ายโอน ซึ่งรัฐบาลกลางยังผูกขาดอำนาจในการกำหนดกิจกรรมและรูปแบบการใช้จ่าย แนวทางแก้ไขปัญหานั้นคือ ต้องมีการมอบอำนาจจัดเก็บภาษีอย่างเป็นระบบ และมีกฎหมายรองรับเพื่อให้ อปท. มีอำนาจอย่างแท้จริงในการจัดเก็บและกำหนดการใช้จ่ายงบประมาณ

ในส่วนที่เกี่ยวกับรายจ่ายของ อปท. ผลงานวิจัยที่ผ่านมาเสนอว่า (1) ควรมีการจัดแบ่งภารกิจของภาครัฐให้ชัดเจนระหว่างรัฐบาลกับ อปท. และระหว่าง อปท. ด้วยกันเอง โดยยึดหลักความสามารถในการให้บริการหลักข้อช่วยผลประโยชน์หรืออาณาเขตผลประโยชน์ หลักการประหยัดจากขนาดในทางเศรษฐกิจ และหลักความใกล้ชิด โดยสามารถตรวจสอบผลงานของ อปท. ได้ (2) ควรมีการออกแบบระบบงบประมาณแบบมุ่งเน้นผลงาน (Result-based) และการมีส่วนร่วมของประชาชน (3) ควรมีการออกแบบระบบงานการคลัง เพื่อควบคุมการใช้จ่าย ทั้งระบบควบคุมงบประมาณ ระบบการเงิน ระบบบุคลากร ระบบพัสดุและระบบบัญชี และ (4) ควรมีการออกแบบระบบตรวจสอบการใช้จ่าย ทั้งตรวจสอบภายในและตรวจสอบภายนอก โดยเน้นการมีส่วนร่วมกับประชาชนเป็นหลัก

ในส่วนที่เกี่ยวกับดุลการคลังของ อบท. มีข้อเสนอว่า (1) ดุลการคลังของ อบท. นั้นไม่จำเป็นต้องสมดุลหรือเกินดุลเสมอไป การขาดดุลหรือเกินดุลนั้น ควรเป็นไปเพื่อประโยชน์ระยะยาวของท้องถิ่นนั้นๆ ไม่ใช่เพื่อรักษาเสถียรภาพของประเทศ ซึ่งเป็นหน้าที่ของรัฐบาล (2) การขาดดุลของ อบท. ควรเกิดจากการลงทุน ไม่ใช่จากรายจ่ายประจำหรือรายจ่ายเพื่อการบริโภค ดังนั้น อบท. จึงอาจกำหนดได้ตามความจำเป็นในการลงทุน แต่ต้องมีวินัยทางการคลังด้วย (3) รัฐบาลควรสนับสนุนให้มีการจัดตั้งบริษัทเงินทุนเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นเพื่อเป็นแหล่งเงินทุนและค้ำประกันเงินกู้ให้แก่ อบท.

2. องค์ความรู้ที่ได้จากโครงการ พหุข.

การสังเคราะห์องค์ความรู้จากโครงการ พหุข. แบ่งออกเป็นสองส่วน คือ องค์ความรู้เรื่องยุทธศาสตร์การพัฒนาท้องถิ่น และเรื่องปัจจัยสู่ความสำเร็จของ อบท. ในส่วนที่เกี่ยวกับยุทธศาสตร์การพัฒนาท้องถิ่นนั้น มีการเน้นถึงยุทธศาสตร์หลัก 6 ด้าน ได้แก่ (1) ยุทธศาสตร์การพัฒนาการคลังท้องถิ่นเพื่อมุ่งสู่ความเป็นอิสระด้านการคลัง (2) การพัฒนาเศรษฐกิจของท้องถิ่น (3) การพัฒนาด้านสวัสดิการสังคม การศึกษา และการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ (4) การพัฒนาระบบการบริหารภายในของ อบท. (5) การพัฒนาความ

เข้มแข็งในความเป็นองค์กรนำของ อบท. ในระดับต่างๆ คือ ความเป็นองค์กรนำของ อบจ. ในการพัฒนาจังหวัด และความเป็นองค์กรนำของสันนิบาตเทศบาล และ (6) ยุทธศาสตร์ในการพัฒนาการมีส่วนร่วมและพัฒนาเครือข่าย

ในส่วนที่เกี่ยวกับองค์ความรู้เรื่องปัจจัยสู่ความสำเร็จของ อบท. งานวิจัยที่ผ่านมาชี้ว่า ปัจจัยที่ทำให้ อบท. ประสบความสำเร็จในการดำเนินงานมี 2 ส่วน ส่วนแรกเป็นปัจจัยภายในองค์กร ได้แก่ ภาวะผู้นำของผู้บริหาร อบท. การมีกลไกและกระบวนการในการถ่ายทอดประสบการณ์และองค์ความรู้ภายในองค์กร การเปิดใจยอมรับและมุมมองที่เปิดกว้างของเจ้าหน้าที่ อบท. การมีกระบวนการวิจัยแบบ Action Research ในรูปแบบเพื่อนคู่คิดและที่ปรึกษา และการมีวัฒนธรรม

การทำงานที่มุ่งผลสัมฤทธิ์ และส่วนที่สองเป็นปัจจัยภายนอกองค์กร ซึ่งที่สำคัญที่สุด คือ การมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน ทั้งจากภาคประชาชน (เช่น ความรู้สึกในการเป็นเจ้าของของประชาชนในพื้นที่) และจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย (เช่น โครงการจัดเก็บภาษีน้ำมันของ อบจ. ต้องได้รับความร่วมมือจากผู้ประกอบการสถานบริการน้ำมันในจังหวัด เป็นต้น)

องค์ความรู้ที่ได้นำมาสังเคราะห์เหล่านี้ เกิดจากโครงการ/ชุดโครงการวิจัยที่ดำเนินการภายใต้กรอบงานด้านการปกครองส่วนท้องถิ่น ของฝ่าย 4 สกว. ซึ่งมีโครงการ/ชุดโครงการ (ทั้งที่เป็นการวิจัยเชิงวิชาการและการวิจัยเชิงปฏิบัติการ) ที่น่าสนใจ คือ

- โครงการ “ถอดบทเรียน อบจ. แพร่ และ อบจ. พิษณุโลก”
- โครงการ “การส่งเสริมและสนับสนุนให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดจัดเก็บภาษีน้ำมันเอง”
- โครงการ “การเพิ่มขีดความสามารถขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในการจัดเก็บภาษีน้ำมัน”
- โครงการ “การเพิ่มขีดความสามารถขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในการจัดเก็บภาษีอาสูบ”
- โครงการ “การจัดการท้องถิ่นเพื่อการศึกษา: กรณีศึกษา ศูนย์การเรียนรู้”
- โครงการ “ฐานข้อมูลเพื่อการตัดสินใจของ อบจ. เชียงใหม่”
- โครงการ “ประสานแผนพัฒนาท้องถิ่น 4 อบจ.: ระยอง สุราษฎร์ธานี ขอนแก่น และเชียงใหม่”

หมายเหตุ : สามารถติดต่อขอรายละเอียดของโครงการเหล่านี้ได้จากฝ่ายชุมชนและสังคม (ฝ่าย 4) สกว.

โทรศัพท์ 0 2278 8200 ต่อ 8237

เวที สทว. (TRF FORUM)

- ในกรณีของรัฐเคดะห์ (กรณีศึกษาในงานวิจัยนี้) ทรัพย์สินวากัฟที่สำนักงานศาสนาอิสลามแห่งรัฐเคดะห์ได้รับมาแล้วส่วนใหญ่จะเป็นที่ดิน ซึ่งที่ดินส่วนใหญ่เป็นทุ่งนา ซึ่งสำนักงานฯ ได้ใช้ประโยชน์จากที่ดินและรายได้ที่เกิดจากที่ดินเหล่านั้นในด้านต่างๆ ได้แก่
 - การพัฒนากิจการทางศาสนาอิสลาม เช่น สร้างมัสยิด สร้างสุเหร่า สร้างสุสาน สร้างโรงเรียนสอนอัลกุรอาน และสอนศาสนาอิสลาม เป็นต้น
 - การให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ที่ประสบภัยทางธรรมชาติ
 - ให้ทุนในการประกอบอาชีพ ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นการซื้ออุปกรณ์ให้หรือให้เงินลงทุนค้าขาย
 - ให้ทุนการศึกษา โดยเฉพาะทุนการศึกษาต่อในต่างประเทศทางด้านศาสนาอิสลาม
- โดยรวมแล้ว การบริหารจัดการทรัพย์สินวากัฟในมาเลเซียค่อนข้างประสบความสำเร็จ นั่นคือสามารถระดมทรัพยากรที่มีอยู่จำนวนมากในท้องถิ่นมาใช้ให้เกิดประโยชน์ตามแนวทางศาสนา ซึ่งผู้วิจัยพบว่าปัจจัยที่ทำให้มาเลเซียประสบความสำเร็จ ประกอบไปด้วย
 - การมีกฎหมายที่เฉพาะเจาะจงว่าด้วยการบริหารจัดการทรัพย์สินวากัฟ
 - การมีสถาบันระดับชาติทำหน้าที่ในการประสานงานและสนับสนุนสถาบันระดับรัฐในการควบคุมดูแลและบริหารจัดการทรัพย์สินวากัฟ
 - มีการจัดสรรงบประมาณจากรัฐบาลกลางในการพัฒนาทรัพย์สินวากัฟ ซึ่งบรรจุไว้อย่างชัดเจนในแผนพัฒนาแห่งชาติของมาเลเซีย
 - มีความร่วมมือระหว่างหน่วยงานต่างๆ ในการจัดการทรัพย์สินวากัฟ
 - มีมฟตีระดับรัฐทำหน้าที่ตัดสินชี้ขาดในกรณีที่มีปัญหาในการจัดการทรัพย์สินวากัฟ
- การศึกษาทรัพย์สินวากัฟของมาเลเซีย มีนัยสำคัญต่อประเทศไทย (โดยเฉพาะพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้) คือ

- ในปัจจุบัน ประเทศไทยยังไม่มีการสำรวจและรวบรวมข้อมูลอย่างเป็นระบบว่าขณะนี้เรามีทรัพย์สินวากัฟอยู่จำนวนเท่าใด อยู่ที่ใดบ้าง ดังนั้น อย่างแรกควรมีการสำรวจทรัพย์สินวากัฟที่มีอยู่ เพื่อจัดระบบการขึ้นทะเบียนทรัพย์สินวากัฟเหล่านั้น ซึ่งสำนักงานจุฬาราชมนตรีอาจสามารถทำหน้าที่ในส่วนนี้ได้
- ในการบริหารจัดการทรัพย์สินวากัฟ ควรมีกฎหมายเฉพาะว่าด้วยทรัพย์สินและการบริหารทรัพย์สินดังกล่าว รวมทั้งควรมีสถาบันหลักที่ทำหน้าที่ในการควบคุมดูแลและบริหารจัดการทรัพย์สินวากัฟ เพื่อให้เกิดประโยชน์แก่สังคมมุสลิมและสังคมไทยโดยรวม
- ผู้วิจัยเห็นว่ารัฐบาลสามารถดำเนินนโยบายรัฐสวัสดิการผ่านกระบวนการวากัฟจากทรัพย์สินส่วนบุคคลสู่สังคมส่วนรวม โดยกำหนดให้ภาคพลเมืองมีจิตสาธารณะเกิดขึ้นในสังคม สิ่งเหล่านี้จะเป็นการลดช่องว่างในสังคมและสามารถแก้ปัญหาสังคมเศรษฐกิจได้อย่างยั่งยืน

2. ความเคลื่อนไหวทางการเมืองขององค์กร SUARAM ในการต่อต้านกฎหมายความมั่นคงภายในของมาเลเซีย (ค.ศ. 1989 - 2009)

- เมื่อกล่าวถึงปัญหาในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ของไทย คนทั่วไปมักจะมองว่าการที่ปัญหายืดเยื้อเรื้อรังมานานนั้น ส่วนหนึ่งเป็นเพราะเรายังไม่มีการบังคับใช้กฎหมายที่เด็ดขาดและรุนแรงเพียงพอ และไม่สามารถลงโทษผู้กระทำผิดได้อย่างจริงจัง ดังนั้น จึงมีเสียงเรียกร้องเป็นจำนวนมากให้มีการใช้กฎหมายที่มีความเด็ดขาด
- อย่างไรก็ตาม ในความเป็นจริงแล้ว กลับพบว่าปัจจุบันพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้มีการใช้กฎหมายที่ถือว่ามีความรุนแรง ไม่ว่าจะป็นกฎอัยการศึก พ.ร.บ. สถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ร.บ. ความมั่นคงปี 2551 ฯลฯ ซึ่งกฎหมายเหล่านี้ค่อนข้างจะกระทบกระเทือนสิทธิและเสรีภาพของประชาชนเป็นอย่างมาก ตัวอย่างเช่น เมื่อเร็วๆ นี้มีคนไทย 131 คน หลบหนีเข้ามาเลเซียโดยให้เหตุผลว่ารู้สึกไม่ปลอดภัยจากการควบคุมดูแลพื้นที่ของรัฐบาลไทย จึงต้องหนีไปให้รัฐบาลมาเลเซียดูแลคุ้มครองชีวิต เป็นต้น
- ถึงกระนั้นก็ตาม ยังมีเสียงเรียกร้องจากหลายฝ่ายให้มีการใช้กฎหมายความมั่นคงที่คล้ายกับกฎหมายความมั่นคงภายในของมาเลเซียมาใช้ในการแก้ไขปัญหาในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ คำถามที่สำคัญคือ กฎหมายความมั่นคงของมาเลเซียสามารถนำมาใช้ได้ อย่างมีประสิทธิภาพจริงหรือไม่ และการใช้กฎหมายความมั่นคงภายในดังกล่าวมีต้นทุนต่อสังคมอย่างไร ประชาชนรู้สึกมีความมั่นคงจากการคุ้มครองด้วยกฎหมายความมั่นคงภายในหรือไม่
- เมื่อผู้วิจัยได้ลงไปศึกษาสถานการณ์การบังคับกฎหมายนี้กลับพบว่า มีคนมาเลเซียจำนวนมาก ออกมาเคลื่อนไหวอย่างเปิดเผยเพื่อต่อต้านกฎหมายความมั่นคงภายในฉบับนี้ และหนึ่งในกลุ่มที่ต่อต้านกฎหมายฉบับนี้ อย่างแข็งขันก็คือ องค์กร SUARAM หรือที่เรียกว่า องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซีย
- การมองกฎหมายความมั่นคงภายในของมาเลเซีย ผ่านการต่อสู้ขององค์กร SUARAM เป็นสิ่งที่น่าสนใจ เพราะทำให้เราทราบถึงผลกระทบทางสังคมของการใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน และที่ไปที่มาของการต่อต้านกฎหมายฉบับนี้ ตลอดจนแนวทางในการต่อสู้เรียกร้องให้มีการยกเลิกกฎหมายฉบับนี้ ซึ่งทั้งหมดนี้เป็นกรอบการศึกษาของงานวิจัยชิ้นนี้
- กฎหมายความมั่นคง เป็นกฎหมายพิเศษอย่างหนึ่งที่รัฐใช้เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยและจัดการกับปัญหาหรือวิกฤติต่างๆ (เช่น การจลาจล สงคราม หรือเหตุการณ์ความวุ่นวายความไม่สงบต่างๆ) โดยมองว่า การจัดการกับสถานการณ์ดังกล่าวจำเป็นต้องมีการใช้อำนาจเด็ดขาดในการดำเนินการ ดังนั้น กฎหมายความมั่นคงที่รัฐประกาศใช้นั้น จึงให้อำนาจอย่างสูงแก่รัฐและเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานเพื่อยุติปัญหาที่เกิดขึ้นในหลายประเทศ กฎหมายความมั่นคงจะให้อำนาจทั้งในด้านการใช้กองกำลังตำรวจ ทหารหรือกองกำลังอาสาสมัคร และอำนาจทางการเมือง เช่น ห้ามทำกิจกรรมต่างๆ ปิดโรงเรียน ปิดสถานประกอบการต่างๆ ปิดถนน สั่งห้ามพิมพ์หนังสือพิมพ์ เป็นต้น กฎหมายลักษณะนี้เป็นที่มาของข้อถกเถียงเรื่องความเหมาะสมไม่ว่าจะเป็นระดับความรุนแรงในการบังคับใช้ระดับผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อสังคม (โดยเฉพาะต่อสิทธิเสรีภาพส่วนบุคคล) ตลอดจนระยะเวลาในการบังคับใช้

- ในมาเลเซียนั้น ที่ผ่านมามีการประกาศใช้กฎหมายความมั่นคงอย่างต่อเนื่องจนทำให้เกิดข้อถกเถียงว่าการใช้อำนาจของรัฐตามกฎหมายฉบับนี้จะเป็นการละเมิดสิทธิเสรีภาพบางประการของประชาชนหรือไม่
 - กฎหมายความมั่นคงของมาเลเซียมีที่มาจากยุคอาณานิคม โดยอังกฤษซึ่งปกครองมาเลเซียอยู่ในขณะนั้น ได้สร้างระบบกฎหมายความมั่นคงขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะควบคุม/จัดการกับพรรคคอมมิวนิสต์แห่งมาลายา ซึ่งอังกฤษมองว่าเป็นภัยคุกคามต่อความมั่นคง กฎหมายสำคัญที่อังกฤษใช้ในขณะนั้นได้แก่ พระราชบัญญัติกบฏ ค.ศ. 1948 พระราชบัญญัติภาวะฉุกเฉิน ค.ศ. 1948 กฎหมายทั้งสองฉบับนี้ถูกยกเลิกในปี 1960 หลังจากมีการประกาศใช้กฎหมายความมั่นคงภายในซึ่งเป็นฉบับที่ใช้มายาวนานจนถึงปัจจุบัน
 - กฎหมายความมั่นคงภายในของมาเลเซียเป็นลักษณะที่เรียกกันว่า “กฎหมายภายใต้สภาวะการยกเว้น” (State of Exception) คือ การให้อำนาจอย่างสูงแก่รัฐเพื่อจัดการปัญหาต่างๆ ในสังคม ในกรณีนี้รัฐจะมีอำนาจในการแทรกแซงหรือควบคุมที่มากกว่าสภาวะการณ์ปกติ โดยหลักทั่วไปแล้ว อำนาจที่ว่านี้รัฐจะใช้ได้เป็นการชั่วคราว ทั้งนี้เพื่อจำกัดการใช้อำนาจเกินขอบเขตของรัฐ อย่างไรก็ตาม มีรัฐจำนวนมาก (รวมทั้งมาเลเซีย) ซึ่งใช้อำนาจนี้อย่างต่อเนื่องยาวนาน ด้วยเนื้อหาสาระของกฎหมายความมั่นคงภายในที่ให้อำนาจรัฐอย่างสูงและไม่ได้จำกัดระยะเวลา ทำให้รัฐบาลมาเลเซียใช้กฎหมายฉบับนี้มาแล้วถึง 50 ปี รัฐบาลมาเลเซียจึงเหมือนทำให้สังคมมาเลเซียตกอยู่ในภาวะที่มีภัยคุกคามอยู่ตลอดเวลา ปัญหาที่เกิดขึ้นคือ คนที่ถูกจับหรือได้รับผลกระทบจากกฎหมายฉบับนี้หลายคนไม่ได้เป็นภัยคุกคามต่อสังคมมาเลเซีย แต่เป็นคนที่ถูกมองว่าเป็นภัยคุกคามต่อรัฐบาลมาเลเซียมากกว่า เช่น นักการเมืองฝ่ายตรงข้ามกับรัฐบาล นักข่าว ครูสอนศาสนา เป็นต้น ซึ่งด้วยบทบัญญัติของกฎหมายฉบับนี้ รัฐบาลสามารถจับกุมบุคคลดังกล่าวได้เลยหากมีเหตุให้เชื่อได้ว่าบุคคลเหล่านั้นเป็นภัยต่อความมั่นคง โดยไม่ต้องมีการไต่สวนก่อน
 - นอกจากนี้ รัฐบาลมาเลเซียยังได้อ้างอำนาจตามกฎหมายนี้ ในการควบคุมความเคลื่อนไหวทั้งทางการเมืองและทางสังคม เช่น ห้ามการตีพิมพ์ หรือการสั่งปิดสถานศึกษา เป็นต้น ดังนั้น กฎหมายฉบับนี้จึงถูกตั้งข้อสังเกตว่า
- เป็นกฎหมายที่ขัดต่อหลักสิทธิมนุษยชนสากลของสหประชาชาติ และหลักสิทธิมนุษยชนของมาเลเซีย
 - องค์กร SUARAM ถูกก่อตั้งขึ้นในปี 1989 หลังจากที่รัฐบาลมาเลเซียได้ใช้กำลังเข้าปราบปรามการเรียกร้องสิทธิของชาวจีนในมาเลเซีย (รัฐบาลมาเลเซียเรียกว่า “ปฏิบัติการล้าง”) ในปี 1987 โดยในเหตุการณ์นี้ รัฐบาลมาเลเซียได้ใช้อำนาจตามกฎหมายความมั่นคงภายในบุกจับกุมนักการเมืองฝ่ายตรงข้าม สื่อมวลชน นักเคลื่อนไหวทางการเมืองและสังคม และปัญญาชนกว่า 100 คน ทำให้ญาติพี่น้องของผู้ถูกจับกุมเริ่มรวมตัวกันให้ความช่วยเหลือและเมื่อนักโทษการเมืองเหล่านี้ได้รับการปล่อยตัวในปี 1989 จึงก่อตั้งองค์กร SUARAM ขึ้น เพื่อให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ที่ได้รับผลกระทบจากผลของกฎหมายฉบับนี้
 - ในช่วงแรก SUARAM เน้นการสร้าง “แนวร่วม” หรือ “เครือข่าย” ของสมาชิก และแสวงหาความร่วมมือกับกลุ่มอื่นๆ เช่น องค์กรพัฒนาเอกชน สื่อมวลชน นักการเมือง (โดยเฉพาะนักการเมืองฝ่ายค้าน) ฯลฯ งานหลักในช่วงแรกของ SUARAM เป็นงานในเชิงวิชาการ คือ การเผยแพร่ความรู้ ให้ข้อมูลแก่ญาติพี่น้องของผู้ที่ถูกจับกุมว่าจะต้องดำเนินการต่อสู้เรียกร้องอย่างไร นอกจากนี้ยังเรียกร้องให้มีการยกเลิกกฎหมายความมั่นคง มีการเผยแพร่ความรู้และข้อมูลเรื่องสิทธิเสรีภาพ และพยายามแสดงออกในเรื่องของประชาธิปไตยภายในองค์กร (เช่น การลงคะแนนเสียงเลือกตั้งประจำปีขององค์กรตามหลักประชาธิปไตย การเลือกตั้งผู้บริหารและกระบวนการกำหนดนโยบายขององค์กรที่เน้นให้สมาชิกมีส่วนร่วม เป็นต้น)
 - ประเด็นหลักที่องค์กร SUARAM นำมาต่อสู้เรียกร้องจนถึงปัจจุบันมีหลายประเด็นที่สำคัญคือ การยกเลิกกฎหมายความมั่นคงภายใน การปฏิรูประบบตำรวจ การเรียกร้องเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นทางการเมือง การช่วยเหลือผู้อพยพหรือผู้ลี้ภัยทางการเมือง และการเลือกตั้งอย่างเสรี โปร่งใสและยุติธรรม
 - ในช่วงหนึ่งทศวรรษที่ผ่านมา องค์กร SUARAM มีบทบาทและความนิยมเพิ่มมากขึ้น โดยมีสาเหตุมาจากการที่รัฐบาลมาเลเซียจับกุมนายอันวาร์ อิบราฮิม ซึ่งหลายฝ่ายมองว่าเป็นการจับกุมที่ไม่ชอบธรรม ทำให้แนวร่วม
- ต่อต้านรัฐบาลมาเลเซียขยายตัวมากขึ้น เกิดการสร้างเครือข่ายพันธมิตรของกลุ่มที่สนับสนุนอันวาร์ อิบราฮิม กลุ่มที่เรียกร้องสิทธิเสรีภาพ และกลุ่มที่เรียกร้องให้ยกเลิกกฎหมายความมั่นคง ซึ่ง SUARAM ก็เป็นแกนหลักในแนวร่วมนี้ นอกจากนั้น หลังจากเกิดเหตุการณ์ 9/11 ซึ่งรัฐบาลมาเลเซียได้อ้างเรื่องภัยจากการก่อการร้ายในการจับกุมผู้ที่อยู่ฝ่ายตรงข้าม ก็ยังทำให้แนวร่วมต่อต้านการใช้อำนาจของรัฐบาลมาเลเซียขยายตัวมากขึ้น องค์กร SUARAM ซึ่งมีบทบาทในการเรียกร้องให้ยกเลิกกฎหมายความมั่นคงและให้สิทธิเสรีภาพการแสดงออกทางการเมืองมาตั้งแต่ต้น ก็ได้รับความนิยมและมีสมาชิกเพิ่มขึ้น อีกทั้งยังได้ขยายกิจกรรมทางการเมืองเพิ่มขึ้นตามไปด้วย
 - ผู้วิจัยเห็นว่า กรณีศึกษาการต่อสู้ขององค์กร SUARAM นั้นมีนัยสำคัญต่อประเทศไทยหลายประการ ดังนี้
 - บทเรียนของ SUARAM ต่อขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมในประเทศไทย: ขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมควรพัฒนาการทำงานให้เป็นตัวแบบของสังคมประชาธิปไตย เช่น การแสดงจุดยืนที่ชัดเจนในเรื่องประชาธิปไตย การเป็นองค์กรของมวลชน การเปิดโอกาสให้มีส่วนร่วมอย่างกว้างขวาง มีการบริหารจัดการที่โปร่งใสและที่สำคัญคือ ต้องใช้ประเด็นที่เป็นประโยชน์ต่อสาธารณะเป็นแกนในการเคลื่อนไหว แทนที่จะเคลื่อนไหวเพื่อผลประโยชน์ของบุคคลคนใดคนหนึ่งหรือกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง
 - นโยบายของรัฐต่อขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคม: รัฐควรเปิดโอกาสให้องค์กรที่เคลื่อนไหวทางสังคมมีพื้นที่ในการนำเสนอข้อมูลข่าวสารอีกด้านหนึ่งหรืออีกแง่มุมหนึ่งโดยไม่มีอคติ ไม่ปิดกั้นหรือคุกคามการเคลื่อนไหวขององค์กรเหล่านั้น ทั้งนี้เพื่อเป็นการตรวจสอบ ถ่วงดุลและช่วยเหลือในการแก้ไขข้อผิดพลาดบางประการที่รัฐอาจจะละเลยไป
 - ในแง่นโยบายของรัฐต่อสังคมและประชาชน : การใช้กฎหมายความมั่นคงเป็นเรื่องจำเป็นแต่ไม่ควรใช้โดยไม่ระยะเวลาสิ้นสุดจนทำให้เกิดสภาวะการยกเว้นเป็นการถาวร และควรใช้เพื่อมิตีความมั่นคงของชาติ ไม่ควรใช้เป็นเครื่องมือทางการเมืองของผู้กุมอำนาจรัฐ

TRF POLICY RESEARCH UPDATE!

1. โครงการวิจัย “ศักยภาพทางเศรษฐกิจของไทยและเวียดนาม” โดย สมัย โกรทินธาคม และคณะ

- ถึงแม้เวียดนามจะมีระดับการพัฒนาทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็วในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา แต่ยังมีข้อจำกัดทางเศรษฐกิจอยู่มาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนที่เกี่ยวกับภาวะแวดล้อมในการดำเนินธุรกิจ ปัจจุบันเวียดนามยังเน้นการแข่งขันในการผลิตที่ใช้แรงงานราคาถูกเป็นหลัก การผลิตที่ใช้เทคโนโลยีสูงและมีมูลค่าเพิ่มสูงยังไม่ใช่จุดแข็งของเวียดนามในขณะนี้ อย่างไรก็ตาม รัฐบาลเวียดนามได้ตระหนักถึงความจำเป็นที่จะต้องพัฒนาในภาคการผลิตที่ใช้เทคโนโลยีสูง และพยายามส่งเสริมการลงทุนในภาคการผลิตนี้อย่างมาก นอกจากนี้ การที่เวียดนามใช้ระบบกำกับดูแลเศรษฐกิจมาเป็นระยะเวลายาวนาน ทำให้ยังขาดประสบการณ์ในการบริหารจัดการระบบเศรษฐกิจแบบตลาด ซึ่งจุดนี้ ไทยยังมีข้อได้เปรียบเวียดนามอยู่มาก
- จากการพิจารณาความสามารถทางการแข่งขันของเวียดนาม พบว่า สินค้าส่งออกของเวียดนามหลายรายการมีความสามารถทางการแข่งขันเพิ่มขึ้นอย่างมาก เช่น สิ่งทอ เสื้อผ้า รองเท้า และสินค้าเกษตรบางชนิด ซึ่งสินค้าเหล่านี้ เวียดนามมีอัตราการเติบโตของการส่งออกสูงกว่าอัตราการเจริญเติบโตโดยเฉลี่ยของโลก ส่วนไทยนั้น ถึงแม้จะมีอัตราการขยายตัวของการส่งออกต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของโลกในสินค้าเหล่านี้ แต่เมื่อดูการขยายตัวของการส่งออกสินค้าประเภทยานยนต์และชิ้นส่วน เครื่องจักรและอุปกรณ์ เครื่องกำเนิดไฟฟ้า ยางรถยนต์ และเม็ดพลาสติกแล้วพบว่า ไทยส่งออกสินค้าเหล่านี้ในอัตราที่สูงกว่าค่าเฉลี่ยในระดับโลก ซึ่งทำให้ทราบว่าศักยภาพการแข่งขันของไทยเริ่มขยับจากอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานเข้มข้น ไปสู่อุตสาหกรรมที่ใช้เทคโนโลยีระดับสูงขึ้น
- ภายหลังจากที่เวียดนามเข้าเป็นประเทศสมาชิก WTO แล้วทำให้เวียดนามมีฐานตลาดที่กว้างขึ้น และมีการปรับปรุงสถาบันและสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจภายในประเทศให้เอื้อต่อการลงทุน ตรงจุดนี้ไทยควรมองว่าเป็นโอกาสในการเข้าไปลงทุนเพื่อเก็บเกี่ยวผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจในประเทศเวียดนาม
- ผู้วิจัยเห็นว่ามีโอกาสที่ไทยและเวียดนามจะเป็นหุ้นส่วนด้านการค้าและการลงทุนได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในอุตสาหกรรมชั้นกลางน้ำ (เช่น สิ่งทอ) และอุตสาหกรรมแปรรูปสินค้าเกษตรและอุตสาหกรรมอาหาร ซึ่งไทยมีมาตรฐานการผลิตในระดับโลก และสามารถใช้ประโยชน์จากเวียดนามในฐานะที่เป็นแหล่งทรัพยากรเพื่อการผลิตสินค้าประเภทนี้
- รัฐบาลไทยควรพัฒนาในเรื่องของระบบข้อมูลเพื่อการลงทุนในเวียดนาม และการพัฒนาองค์กร/สถาบันที่เกี่ยวข้องกับการค้าการลงทุน เพื่อให้มีการประสานงานด้านการค้าการลงทุนดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ

2. โครงการวิจัย “การเตรียมบุคลากรเข้าสู่ภาคแรงงาน : การศึกษาเปรียบเทียบไทยและเวียดนาม 1980 - 2025” โดย พศิน แดงจวง และคณะ

- งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์สำคัญ 2 ประการ คือ (1) เพื่อเปรียบเทียบข้อมูลพื้นฐานสภาพการเตรียมบุคลากรเข้าสู่ตลาดแรงงานในช่วง 1980 - 2025 และ (2) เพื่อวิเคราะห์ วิพากษ์และสังเคราะห์ข้อมูลเพื่อนำไปสู่การกำหนดนโยบายภายในประเทศและระหว่างประเทศ
- เวียดนามมีประชากรวัยแรงงานมากกว่าไทย ทำให้เวียดนามสามารถพัฒนาภาคการผลิตที่ใช้แรงงานเข้มข้น (Labor Intensive) ไปได้อีกนาน ส่วนไทยนั้นมีประชากรที่เข้าสู่วัยชรามากขึ้น และประชากรวัยแรงงานมีแนวโน้มลดลง อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาโครงสร้างพื้นฐานด้านการศึกษา และระดับการศึกษาของแรงงานแล้วพบว่า ไทยยังมีความได้เปรียบเวียดนามอยู่ เพราะมีโครงสร้างพื้นฐานด้านการศึกษาที่มีการพัฒนามากกว่า แรงงานไทยโดยเฉลี่ยมีระดับการศึกษาสูงกว่า และมีประสบการณ์การทำงานในภาคอุตสาหกรรมยาวนานกว่า ซึ่งมีผลทำให้ค่าตอบแทนแรงงานเพิ่มขึ้น และทำให้โครงสร้างการผลิตของไทยต้องปรับจากการผลิตแบบใช้แรงงานเข้มข้นไปสู่ภาคการผลิตที่ใช้เทคโนโลยีมากขึ้น
- อย่างไรก็ตาม แรงงานของเวียดนามมีข้อได้เปรียบแรงงานไทยในด้านความขยันขันแข็ง ความอดทน และการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง ปัจจุบัน การศึกษาด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีของเวียดนามก้าวหน้าอย่างมาก จะเห็นได้จากการได้รับรางวัลจากการแข่งขันด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในระดับต่างๆ อย่างต่อเนื่อง ในขณะที่ประเทศไทยกำลังเผชิญกับปัญหาด้านคุณภาพการศึกษาที่ด้อยลง
- แนวทางการศึกษาของไทยควรเน้นสร้างองค์ความรู้ด้านวิทยาศาสตร์มากขึ้น ด้วยการส่งเสริมให้เกิดการวิจัยและพัฒนา รัฐต้องมีกฎระเบียบการเรียนการสอนให้ใช้กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ การค้นคว้าทดลองให้มากขึ้น กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการใฝ่เรียนรู้ตลอดชีวิต ต้องพัฒนาแรงงานให้มีทักษะมากกว่าหนึ่งทักษะ บุคลากรครูจะต้องมุ่งทำการสอนมากกว่าทำงานบริการอื่นๆ สถานประกอบการต้องมีส่วนร่วมกับกระบวนการผลิตแรงงาน กระบวนการวัดและประเมินผลการศึกษาต้องได้รับการปรับปรุงให้มีคุณภาพและเทียบได้กับมาตรฐานสากล ต้องมีการควบคุมคุณภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษาให้มากขึ้น และให้สถาบันอุดมศึกษามีบทบาทเป็นสถาบันหลักด้านการวิจัยและพัฒนาของประเทศ